

**СЪВРЕМЕЕН
ЛЮБОВЕН РОМАН**

ВАСИЛ Ю. ДАСКАЛОВ

**МАРИЯ НА
СУТРИНТА**

*On ira
Ou tu voudras quand tu voudras
Et ne s'aimera encore
Lorsque l'amour sera mort
Toute la vie
Sera pareille à ce matin
Aux couleurs de l'été indien.*

Jo Dassin "L'été indien"

ИЗ ГЛАВА I

Евгени решава да не излиза от стаята, нека не разбужда жена си, да не остава у нея впечатлението, че той има проблем, че страда от безсъние или, че изпитва вътрешно, скрито неудовлетворение от нощта с нея. Не че е очаквал повече от почивката в Слънчев бряг и не е подвластен на баналното съжаление, че не може да забърше някое младо гадже. Не е това. Но когато Даниел се появи със самочувствието си на поизраснал, голям мъж, защитния импулс на другия мъж, този на средна възраст, се активира като аларма, за да го предпази да не остарее преждевременно. Ставай, какво си легнал с птичките, млад си още и ти трябва да излизаш, да се забавляваш и да лудееш... Тупти

и вибрира енергията в гърдите му, опъва още повече вените в и без това горещото време и се концентрира точно там, където най-малко му е необходимо в момента. Излиза на терасата, облакътява се, прави две къси дръпки и издиша в опит да проникне още по-надълбоко в притесненията си.

Минава два. Долу една залитаща двойка за малко да цопне в басейна, момичето писка нещо неразбираемо, а момчето мърмори във врата ѝ с басов тембър. Евгени решава, че това са млада двойка чужденци, англичани или германци, които определено не умеят да пият... Странно как същата двойка, като някаква звукова вълна стига до техния етаж и джумоли нещо пред съседната стая. Ясно, това е синът му, прибира се с момичето от срещата. Или ако срещата е била с приятелчета, с напълно непозната, която е свалил в дискотеката. Евгени изпитва гордост, че синът му е такъв любовчия, но бързо настроението му преминава в нелепа неловкост. Какво е застанал на терасата да слухти? Вратите са разтворени заради жегата, а той е излязъл по шорти да слуша как собствения му син ще забавлява момиче в съседното помещение...

Бърза да хвърли вината върху Даниел, толкова ли малкият не можа да почака ден-два, ами още на първата вечер след пристигането си се втурва да гони късите поли, а и нали вече беше на море с неговата си компания, едва ли там е останал на сухо. После размисля, няма какво да му се сърди, младо е, има своите интереси, а и те хормоните завъртат главата, карат младите да отсъстват духом и да не отлепят поглед от телефоните, където не спират да пишат и да си уреждат нещо.

Евгени остава още малко на терасата, търси да отвлече вниманието си в приспания басейн и шезлонгите, или в спорадично светещите чужди стаи отсреща, или в размазаната пелерина на смокиновите дървета... Ала ушите му долавят стенанията и възгласите от другата страна на гипс-картона, скоро от съседната тераса се заизточва тънка струя мирис на алкохол и потни тела, която похладният въздух палаво издърпва навън. Слуша ги така известно време, струва му се, че цялата му младост е подложена на съмнение. Дандан. Мебелите скърцат пронизващо и грубо, като че ли девойката са я сложили на дръвник и ѝ режат крака. Кога порасна, тате, изобщо не си поплюваш. Евгени се прибира и затваря вратата. Въпреки задуха. Ляга, обръща глава

към жена си, но нея дори и влак да разцепи
хотела на две пак няма да я събуди. Ако тя
е будна, ако поне можеха обсъдят с лека,
горда ирония случващото се в съседната
стая, щеше да му олекне наполовина. Но той
трябва да остане сам, със страховете си на
мъж на средната възраст. Надвит, потиснат
от демонстрацията на сила, където той се
е отказал предварително. Затваря очи...
Опитва се да заспи, ала сънят го няма. Става
и взима от мини-бара едно патронче уиски.
Гълта го почти на екс, като лекарство, отпуска
се. Потъва в мъжките си опасения. Когато
последно поглежда телефона си, дисплеят
показва три и петдесет и пет. Оттатък още се
чува приятното изтезание.

На сутринта, докато се бръсне, Евгени
с облекчение намира уюта в присъствието на
женаси. Донякъде евзвърнал самочувствието
си, а и импулсът си е отишъл.

-Заспала съм рано. – сумти Марго с
хавлия около мокрото си, поотпуснато тяло.
– Даниел кога се е прибрал?

- Прибра се. Даже не беше сам. – и като
сниши тон – Ти не го ли чу?

Излишен въпрос, той много добре знае,
че тя проспa целия филм.

- Не, не съм разбрала. – после засиява

в майчинско умиление. – Значи е с момиче. Гледай ти.

- Ами нали каза, че излиза на среща снощи. Те срещите така завършват.

А ние като сме женени и отдавна сме забравили как се ходи по срещи...Но това той ѝ го спестява. Нека не я подвежда, да не я кара да мисли, че бракът му е доял. Бракът му носи щастие, но не може да се отрече, че и двамата отдавна не ходят по срещи. Забравили са какво е да уловиш едно напълно непознато тяло и да му се наситиш.

ИЗ ГЛАВА II

Учудващо е как, докато шофира тричетири километра към работа, Евгени може да прелисти куп страници от брака си. Той е типичната главанасемейство, осигуряваща по-голямата част от средствата, деен, динамичен, инициативен тип. Жена му е ориентирана в домакинството, добра къщовница и готвачка, но и добра възпитателка. Тя рядко се меси във финансовите му решения, не се обажда, не взема отношение по мъжките му бизнес дела, защото не ги разбира, а и след като той се справя успешно и не излага нея или детето на напрежение, тя, като майка, се чувства сигурна и защитена. Друго не ѝ трябва. Професията ѝ я прави малко консервативна, лишена от дръзкия сексапил. Но не е ли и на моменти твърде покорна и лишена от мнение, от позиция? Вярно е, че той предпочита попасивния тип жена, за да доминира лесно, но с зачестяващите импулси на вечерна празнота, не очаква ли да види нещо повече от нея? Хубаво е, че в брака след двадесет години той все още се радва на формите ѝ. Общото им минало, всичко онова, което са постигнали, се вплита като рецепта и памет в запазените, любовни игри, милувки и малки

щастия. Или имаше късмет да се вземат съвсем млади, да направят детето още във втори курс и по-късно, вече приближавайки четиридесет, да са все още пълни с енергия и по своему още много младежки жизнени. Дали наистина енергичността я има и в нея или професията ѝ я изхабява твърде бързо психически и изхабените нерви темперират женската свежест до състояние на умора на средната възраст? Или отглеждането на детето ѝ е отнело от младостта, както всяка майка жертва от своите години, между двадесет и тридесет. Не я ли състари преждевременно майчинството, заради което тя си ляга рано с главоболие и високо кръвно, докато той се поддържаше във форма благодарение на професионалния хъс. Той хваща отбивката за складовата зона и проследява как една малка, женска кола, останала по главния път, се раздалечава от неговата. Затова ли в известен смисъл се разминават, особено в неговите скрити очаквания? Поели са по строго профилираните си пътеки и за един брак време всеки се е изморил по различен начин. Движат се в една посока, но по раздалечени пътища. Заедно са, но не на едно и също трасе.

Край с размислите. Паркира. Влиза в ролята на работещия мъж.

ИЗ ГЛАВА III

Преди да пресече обратно улицата, е спрял от една жена. Зад нея блести покровителствено пурпурния залез. Невидима. Заслепен е от тази августовска тайнственост. Поне докато не вдига ръка срещу слънцето. Отмества се. Розовите, догарящи лъчи къпят короните на липите и изливат пред широко-разтворените му очи абсурден, закъснял мираж.

-Евгени! –приветства го жената, с мек, улегнал глас.

Осъзнава се. Вече е по-уверен в догадката. Няма как да я подмине, да се измъкне по-лесно и да си спести вълненията, към нея не може да прояви подобно равнодушие.

-Мария...

Смут, срам, любопитство и тревога, всичките танцуват в душата му и се забавляват, но той остава предимно угрижен. Изгаря да научи нещо повече за нея и същевременно се страхува да не се разочарова какво ще научи. Вярно е, пред него стои Мария. Първата му. Онази непозволената. Недоизпитата. След двадесет години тя го спира, просто така пред блока, на няколко етажа разстояние от брака му, тя, родена от пурпура, възкръснала

от огнения залез. Не изглежда състарена, не е изгубила много от своята свежест. Напротив – обаянието ѝ е достигнало връхната си точка. Тя е още по-красива, като актриса от стар американски филм, изящна, съвършена.

-Гледай ти, момчето от шестия етаж. – възкликва. – Не си напълнял много за всичките тези години.

Няма как да си разменят по едно-две изречения и да си тръгнат. За него Мария е одухотворение на юношеските години, цял един къс от живота му. Това не му е случайна среща с бивши съученици от прогимназията, на които няма да отдели повече от три-четири минути в общи приказки. Но не може и да я покани горе, как да я представи на жена си? „С това момиче изгубих девствеността си, то ми е много скъпо!“ И защо навлиза в деликатната ситуация на лавиране и премълчаване на истини, само за да покаже кавалерското си уважение към отрялата любов? Всяка любима жена тежи във времето си, той е отдаден на семейството и от юношеската страст не е останало нищо друго в него освен глух, тъп спомен на разочарование и болка, на слабост и безизходица. И все пак... Мария. Не може да я отпрати с току така.

Жена му сякаш миеше чиниите с по-голям ентузиазъм. Отпускат се. Той усеща как е заспала веднага. Заради хапчето за сън. Дали професията ѝ не изядва либидото? При майка ми се беше случило в много ранна възраст. Може би при Марго тепърва настъпва. Нещо там вътре се изменя. Много преди климактериума. Нещо предимно на психическа основа. Тя не ми е омръзнала изобщо. Извиква в мене един див и любящ мъж, изпълнен с възбуда. Странното е, че в нея не виждам същото. Този пожар отдавна е угаснал. А не ми е никак хубаво, когато само аз съм палав и страстен. И това ли иде от различните магистрали? Отклонението – един насам, друг натам. Или просто мъжете са по-сексуални и за по-дълго време. Така сме устроени. Дори чисто сетивно природата ни показва, че разполагаме с нещо стърчащо и трябва да се занимаваме с него. Ние раздаваме, ние сме активната част, те, жените очакват да получат. Те износват плода, приет от нас. При тях пада грижата и амортизацията. Те се променят хормонално и се раздалечават от мъжете си. Мислят за детето с тялото си, даже и когато то вече е излязло оттам. Страстта

изстива, превръща се в друго. Докато при нас нищо не се променя.

ИЗ ГЛАВА IV

Мария носи светлосиня рокля с плисета, която очертава игриво гърдите и талията. Струва му се поотслабнала. Тогава, през деветдесетте, модите бяха други. Косата ѝ вече не е така буйна и гъста, но стои добре поддържана в мек кестеняв тон.

-Значи си тук по работа все пак? С какво се занимаваш?

-Работя в рекламна агенция. Изготвяме реклама за едно от предприятията в града. – пали цигара. – Преди това бях няколко години управител на магазин за хранителни стоки. – и поясни. – Бизнесът на мъжа ми.

Тя говори без пристрастие, без вълнение, сякаш се касае за история от вестниците.

-Сега в рекламата печеля добри пари, доволна съм.

-А магазинът? – пита с цел да стигне до мъжа ѝ.

-Ние се разделихме. – отговаря на истинския му въпрос. – Брактът с него беше приятен. Но, как да ти кажа, липсваха дълбоки

чувства. Такъв беше и разводът.

Този неподправен тласък към откровения го заварва неподготвен. Обърква го, връзва му езика...

-Имах добър съпруг, уважаваше ме, обичаше ме и умееше да го показва. Но аз не го обичах.

-Значи все пак си се омъжила. – настоява той.

-Да, виж, бракът зависи и от двамата партньори. А аз не можах да дам повече от себе си. – замисля се, сетне го пита. – Ами ти?

Улавя приятна, игрива нотка в гласа ѝ.

-Женен съм, имам син на осемнадесет.

-Еха! Рано си се оженил. – тя се усмихва, както една майка би разбрала щастието му.

После го гледа изпитателно, а той не може да издържи този поглед. Нейното лице го измерва, строго и обаятелно, синтез на женската красота, женственост в пълна и съвършена форма.

-Родителите ти как възприеха този брак? – тонът ѝ му се струва неутрален, дори почти грижовен.

ИЗ ГЛАВА V

Лежи и си дава сметка, че е доволен да има жена си до себе си – и в брака и в чаршафите, той я харесва, а и тя продължава да го възбужда след двадесет години отдаване един на друг. Единият винаги може да бъде по-деен от другия, по-инициативен – и в обществото и в брачното ложе. Не бива това да е предпоставка за неудовлетворение, а напротив, то затвърждава неговата роля на водещ. На активния в брака и в частност в секса. Гледа я – спи, покорна, прясно обладана, едва няколко часа по-рано, още миришеца на него, носеща маркера на мъжът, който я люби. По-важното е, че тя му е вярна и е до него, че е майка и съпруга. А това че той се буди и я вижда твърде заспала, вместо тя да го разбуди с тялото си върху неговото за още един ранно-сутрешен тек, този каприз не би трябвало да има голямо значение. Факт е обаче, че мъжът се буди, а не жена му. Импулсът е достатъчен катализатор да засили реакцията между мъжките му вълнения.

ИЗ ГЛАВА VI

На сутринта – усилено горещо, нищо не трепва. И понеже си остава август, поръчките му в цеха са намалели драстично. Служителят му се е завърнал от отпуската – загорял, изпечен като рак, видимо отпочинал. Боже, този със сигурност няма моите проблеми. Той и да върти две, изобщо няма да страда от такива тежки емоции. От такъв залог.

Заема се с профилирането на каучука, държи се нервно, изпуска някоя-друга псувня по адрес на пресата. Излиза често да пуши и пише в What's up.

-Ще те оставя да поработиш сам. – обяснява Евгени малко преди обедната почивка. – Трябва да оправя едни документи в НАП. Няма да се връщам обратно. Хайде, ще се видим направо утре. Ако има нещо ми се обади, нали?

-Добре, шефе, както кажеш.

Взима Мария с колата от един затънтен адрес в квартал Казански, където посред пладне в тази жега едва ли някой ще разпознае него или колата му. Откарва я на разстояние, пътуват по пътя за Казанлък.

-Изглежда нищо не се е променило

между тебе и мене. Все се крием, все не можем да се покажем свободно пред хората.

-Но е все така хубаво, нали? Затова ни е сладко и болезнено като се любим. Може би ако се бяхме оженили, ако имахме деца... Може би тогава любовта щеше да умре. Хах, както се пее в песента ти. Френската песен, помниш ли?

-Отиваш твърде далече. По-добре спри и реши какво ще правиш с мене.

Той се вслушва в молбата ѝ, отбива и я повежда надолу между боровите гори. Държи я за ръка както юношите държат девойките си.

-Искам, искам да бъдем заедно. Да видя какво ще изпитам, какво има там, в продължението на онова от преди, което ни отнеха. Знам, че ако не узная, няма да съм бил истински жив. Ще съм пропилял дните си.

Дърветата са застинали в някакъв тих, горски задух, топлина се носи отвън и отвътре. Полага я връз почвата, облян в мека пот, стичаща се по раменете и гърдите му, притиска се о нея, гали я с мокротата си, а тя му отвръща с горещите, сочни устни, импонира му с нейната срамна влага, допълваща го, като направена за него, по негов модел. Да прилепнат, да изгорят зачервени във въздишката на изпуснатата младост.

Остават слепени, дишат, вслушват се в общия си ритъм... В сумтящо дишане като шум от разбиващо се море.

- Не бива да мамиш жена си. Зная, че ти е хубаво така, но ти си длъжен да вземеш някакво решение. Ако наистина желаяш да узнаеш какво има след раздялата ни, какво си пропуснал. Рискът ще бъде огромен за тебе, ще изгубиш твърде много. Ще си нарушиш спокойствието.

- Бил съм семейно спокоен твърде много години. Ти ме вълнуваш по друг начин. Не ми стига да бъдем любовници. Това вече сме го правили. Ти? Нима нямаш ли нужда от същото?

- Аз имам най-много нужда да видя твърдото ти убеждение, да те видя решителен. Не желая да се крием, да бъда развлечение. Нашите отношения винаги са били подълбоки. Не те карам да оставяш жена си, но и не бих приела да те делия с нея. Знаех си, че ще те зарибя. Надявах се да има нещо в тебе, което да те накара да ме заобичаш отново, да се вълнуваш. Признавам си, че дойдох тъкмо с тази надежда. Евгени, аз няма да те карам я оставиш, няма да те притискам. Ти си този,

който трябва да вземе решението. И няма да ти се обидя ако предпочетеш да запазиш брака си. Ще те разбере. Ще си тръгна спокойна и смирена.

-Когато съм с тебе всичко момчешко младо в мене се връща. Осъзнавам кой съм бил и за какво съм на тази земя. И сякаш никога не съм бил женен, сякаш имам само тебе в ръцете си.

-А щом се прибереш у дома, подхващаш другата роля.

Евгени свива глава върху гърдите ѝ, за да избяга проникновените ѝ, черни очи.

-Не ми е лесно. С тебе се виждаме едва от десетина дни. И... знаеш ли, като гледам тази плътна, вековна гора, си давам сметка, че тя е била тука и преди нас и че ще остане и след като остареем, ще продължи да бъде себе си. Гледам я и се питам дали няма да изпусна момента да бъда себе си и аз, да бъда истински добре. И после... не се ли примиряваме с отлежалото щастие, без да съзираме, че има нещо различно за изживяване? Защото, когато остарея и тази гора ме гледа със същото си спокойно величие, искам да не съжалявам за нищо пропуснато. Обичам семейството си, но не искам един ден да съжалявам, че съм те изпуснал. Не искам да

се примирявам с отлежали емоции. Не искам да изляза от тази гора като отегчен съпруг, който просто е разведрил либидото. Може би ми трябва време. Съгласи се, че ми дойде много изненадващо.

-Мислиш ли, че след месец или година ще ти е по-лесно да я напуснеш? Кажи ми и ще си тръгна, ще те оставя да живееш в познатия ти семеен живот. Като не съм наблизо и не съм твоето някогашно момиче, няма да се чудиш какво да правиш.

-Не си тръгвай. – стиска ръката ѝ и се усмихва. – Веднъж те изгубих заради родителите си. Не мога сега да те отпратя по собствена воля. Кога се връщаш в София?

-След два дни, в неделя. Така или иначе ми се налага да се прибера. Просто ще спра да те притеснявам. Виждам, че ти си привързан към нея, ти не търсиш да я напуснеш на всяка цена. Объркан си заради мене.

- За едно имаш право. Не мога да реша. – става и ѝ подава ръка да се изправи до него. - Добре, ето какво ще направим, миличка. Дай ми тези два дни да се събера, да се подготвя психически... Ще се срещнем в неделя на сутринта. Пред работилницата.

Няма значение кой ще те види и кой не. Искам да дойдеш и да ми кажеш какво си решила. Реши го вместо мене. Според това, което ти искаш, от което ти имаш нужда. – обгърна топлите ѝ бузи с шепите си. – Ще се съобразя изцяло с тебе. Френското ми момиче. Ще отидем там, където и когато ти поискаш и няма да се обичаме повече, когато любовта умре.

Тя носи цялото очарование в момчешкото му житие. Вече е заразен. И двете алтернативи носят крах. И двете са част от него и, за да премахне едната, ще трябва да се обърне срещу себе си. Откаже ли се от Мария, той никога вече няма да обича така истински Марго и Даниел. Чувствата му към тези три същества са взаимно-свързани и той не може да реши какво да жертва от себе си. Остава онази, ученическата му любов да се подпише под неговия избор. Гласува ѝ доверие, счита, че тя има пълното право. Тя е неговият изящник!

ИЗ ГЛАВА XIX

Октомври в Стара Загора е повече от цигански летен – топъл, слънчев, с едно неуморно, закачливо слънце. Евгени минава през фризьорката си, а после за пръв път си прави мъжки маникюр, както обичат да правят културните, заможни, градски мъже. Купува нова, вталена риза от мола. Иска му се да ѝ подари нещо френско, ама откъде да намери точно в Стара Загора...? Можеше да пита бившата си жена, да му свие една книжка от библиотеката на гимназията. Каква ирония. Носи се по въздуха смирен, намерил душевния си мир, решил най-подир уравнението на живота си. Мария. Неговата правилна теорема. Дам, нищо друго не решава така добре заданието. Той не отрича, че е имал добри моменти с Марго, приличен брак, но и не съжалява нито за миг, че се разведе. А Даниел... толкова по-солиден и примерен, изразснал и добросъвестен му се вижда вече. Студентът е поел по пътя си и неговата самостоятелност и стабилност оневиняват бащата в търсенето на любовния лайтмотив. Като разведен мъж той изживява

втора младост, особено в подготовката да излезе отново на среща с гимназиалното си гадже. Но и като сто процентов мъж и в неговото състояние на приятна, качествена еуфория няма място за самосъжаления или меланхолии. Дори носталгия не го натиска – стъпил е здраво в бъдещето, не се вълнува вече от неосъществените юношески дни, а гледа да осмисли Мариеното утре. Мария на сутринта. Негова, в пълната социална форма, над предразсъдъците и след като са изживяли и понесли преписаната рецепта за живот от предходното поколение. Да не забрави парфюма. Как ще спи изобщо? Да можеше да пуши и пие цяла нощ, но нито ще е способен да шофира на сутринта, нито ще бъде кой знае колко приятна гледка на срещата... Ще се задоволи да пуши в компанията на отпускащ джаз... Онзи от френските филми. Най-подходящият! Разхождащото се пияно в мелодията и тъжният саксофон, рисуващ невъзможностите в някогашната любов. И тънката нотка опознаваща еротика, и неподправено, чисто юношеско любене. Да, мъжете започват всичко отначало, освежени, силни, вдъхновени от новото утро. За него вече е повече от лесно. Нима не наскърби нарочно Марго, нима не искаше

да я накара да си тръгне, да не ѝ остави друг избор? Не ѝ беше лесно и продължава да не ѝ бъде. Но Евгени реши да поправи задачата, да я реши правилно. Защото, когато знаеш какво не върви и че имаш само един живот, тръпнеш от ужас да не пропуснеш шанса си, да не живееш в празнотата на пропуските и съжаленията.

-Дани, искам да те запозная с моята... приятелка. – подема по телефона. – Ти ми каза веднъж, че няма да си против. Ще я видя утре сутринта, на летището. Пристига в девет. Държа да дойдеш с мене. Аз... не я бях чувал с месеци, изчаквах да финализирам развода. Да бъда коректен докрай, да не избързвам. Какво ще кажеш?

-Ами, ОК. В колко часа, татко, защото съм на бачкане до към шест сутринта. Петък вечер е натоварено.

Даниел не приема идеята с върл ентузиазъм, но запазва неутралитета на дете на разведени родители. Той няма против баща му да има друга връзка, но знае, че ще се почувства още по-потиснат като стане свидетел на чуждия успех.

-Какво стана с твоята? – Евгени търси

да се намести по-деликатно в сюжета.-Беше ми говорил за някакво момиче, по-голямо от тебе.

-Бях. – забавя отговора си. – Не се получи. Понякога с най-любимите ти хора не се получава. Добре. Ще дойда направо на летището. Директно от бара. – тук подема поведро. –Ще ми представиш своята... приятелка. Гаджето. – смее се.

-Супер. Радвам се, Дани. Оценявам го. Добре, ще се видим там, на сутринта. Аз ще тръгна рано от Стара Загора.

Гласът на бащата вибрира в ритъма на лиричното пиано. Мекият лилав мрак се спуска. Френският джаз от филмите – прочувствен, дълбок, описващ плавно. И безкрайно драматичен. Защо тази музика създава впечатление за скрит печал, за неприятна болезнена развръзка, за страданието на обичащите хора. Jazz Noir.

Пуши на прозореца, оглежда се. Носи мислите си от високо. Изведнъж съзнава каква енергия дава правилната половинка. Кара го да затвори злободневните си терзания – необещаващото образование на сина, проблемите в бизнеса, отегчението в брака. Той е себе си повече от преди и гледа на бившите

си трудности с двойна доза самочувствие и уравновесеност. Върти се в леглото, става, пак пуши. Импулсът отново се закача с него. Ала този път е кротък и ведър. Една приятна предварителна възбуда, подпечатана с восъка на споделени чувства. Излиза почти чист, държа на семейството си, показва го... Сетне, когато нямаше накъде да продължи с жена си, направи избора си, прояви хладнокръвие, извървя най-трудната пътека към френското момиче. Теоремата. Ако за жена му такова рестартиране е трудно и мъчително, то той го постига с лекота, уверен и силен, с изчистена съвест.

На сутринта взима бърз душ – някъде по същото време Даниел би трябвало да приключва в бара. Евгени се облича прилично, съчетал е новата риза с есенно яке в тъмнокафява естествена кожа. Хубави есенни нюанси в модерен, обран шик. Не че се суети много пред огледалото – подготовката му протича небрежно бързо. А и Мария отдавна го е харесала, не е необходимо тепърва да се прави на елегантен. Ризата остава нестегната, да му е свободно, спокойно около врата.

Навън обръща полугръб към

разсънващия се панел и махва с пръст. Виждаш ли, надхитрих те. Тържествува. Потегля със „Зафирата“ и бърза да пусне подсвиркващата песен на Жо Дасен. Хваща някой думи, разпознава се в героя. Времето ми се струва твърде дълго, някой, който ти познаваш добре... Изгубил се е... И тя ще му направи едно хубаво кафе. Дълго му се е сторило времето, но така е трябвало да бъде. Той, един истински порядъчен мъж, излежал семейния дълг. Не съжالياва, че на тази седалка до него не е пътувала само Мария. Важно е какво им предстои тепърва. Беше семеен, предстои му да бъде истински любовно оползотворен. Дълбоко в гърдите и като никога, оросен по цялото тяло от стремглавия устрем... Над Пловдив и Пазарджик слънцето го следва, дърветата се въртят в онзи, неговия, въртеливия танц, окичени в пъстрите си, обречени корони. Тази вълна, която никога няма да достигне дюната. Той се беше сдържал, не беше събирал куража да я има, да се изложи на липсите, на трудните и неприятни ранявания, за да я има. Беше стоял на едно място. Като вълната. Която никога не достига дюната. Защо нейните шансони носеха такъв драматизъм? Та нали му предстои нещо добро и красиво с жадуваната

жена... Стилът на шансоните му идва някак твърде печален, натоварен с една особена самотна тъга.

На изкачването към „Траянови врата“ той вижда планината облечена в мрак и мъгла. Започва да вали, а когато минава тунела, климатът съвсем се кисва. Остър, упорит дъжд завива гората отстрани в безлична сянка. Чистачките махат в опит да изчистят кръгозора. Жалко. Изглежда в София ще бъде преждевременна зима. Дотук с лете ендиян. Спира музиката. Главата му е гръмнала от самоанализ, взирание в автомобилите и шосето, както и от превъзбуда и лош сън... И напрегане да разбере френския.

Ето, след поредния завой, размазаната, неясна гледка на столицата най-после се открива пред черните му, преродени очи. Летището е в ляво, колко стана часът? Осем и половина. Тя трябва жужи някъде горе над него, да е близко. Така де, самолетите щом наблизват крайната си точка, намалят чувствително скоростта и започват да се снишават. Тя е много високо, горе в небето и го гледа и знае, че ще я чака на сектора пристигащи. Какво величие! Евгени дори

започва да си мисли, след целия този изслушан драматизъм, че няма да успее да стигне до нея, че като по филмите нещо ще се случи – я колата ще поднесе, я друго. Нали е мокра настилката... Разбира се той е опитен шофьор, кара внимателно, но то, понякога само Бог си знае.

Като навлиза в София и се убеждава, че градът не е умрял, а само още си почива в ранния съботен час, мъжът зад волана възвръща ободрението си. Мисли за сина си, с онова чакано усещане на солидарна драгост и признателност. На баща, който е намерил разбиране. Спуска се по бул „Брюксел“ – оттам се изстрелва като по ски шанца чак до терминал две. Паркира в подземния паркинг. Изкачва се нагоре и телефонира на Даниел.

ИЗ ГЛАВА XX

Няколко месеца по-рано, от другата страна на лятото, абитуриентската екзалтираност на две и осемнадесетта се носи във въздуха. Може да се напипа по миризмата на тежки, скъпи парфюми, да се чуе по клаксоните на развилнелите се, пияни дванадесетокласници.

Мария сяда на стола, отправя онзи особен, предизвикателен поглед, като да е надрусана и казва:

-Жени, направи нещо по-дръзко този път. Тази вечер ми се живее. Повдигни я малко от едната страна. Абе, все едно ще играя мръсно спортни танци. Ще можеш ли?

-Хе, - киска се. – Аз винаги разчитам какво искаш и какво ще се случи. Май вече си го преживяла? Мина бая време.

-Знаеш ли, каквото и да е минало, аз навлизам в период на остра сексуална нужда. Неизбежно е. Приятното временце, фиестата на абитуриентите. Всичко те тласка към секса.

-Де и мъжът ми да мислеше така. – муси се една клиентка, която чака боята да хване.

-Нямам нужда да се влюбвам. – подчертава Мария. – Ще бъде просто закачка.

-На среща ли отиваш?

-Не. Но го усещам, имам предчувствие, че ако изляза тази вечер ще се случи. Една такава женска, интимна интуиция.

-Нарича се просто мерак. – мърмори боядисаната. – Ти си хубавка. Хващаш веднага окото. Истинска мацка. А по клубовете загорели момчета, колкото щеш. Достатъчно е да го искаш и ще ти се случи.